

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

ఆహా ఏమి రుచీ!

ఈ మాస్టర్ షెఫ్ ఆస్ట్రేలియాలో చూస్తూంటే ప్రతివాళ్ళూ స్పూన్లు అంగడిదాకా పెట్టుకుని రుచి చూస్తూ వంటలు చేస్తుంటారు. అదీ ఒకసారి కాదు, మాటమాటకీనూ. అసలు మన ఇండియాలో, మన తరం దాకా తప్ప తర్వాత ఎంగలి అనే మాట లేదు అనుకుంటుంటే శుభ్రంగా వుండే దేశాల్లో సైతం కిచెన్లో షెఫ్లు ఈ రకంగా వంట చేస్తారు అనుకుంటే ఎలా తింటాం?

మా నాయనమ్మకి జిలేబీ కొనుక్కొచ్చి పెడ్తూ మా అన్నయ్య "జాఫర్ మడి కట్టుకుని చేసాడు తిను నాయినీ" అనేవాడు.

ఆవిడ "భడవకానా!" అని తిట్టేది. అది అతి పెద్ద తిట్టుగా ఆవిడ డిక్షనరీలో నమోదైంది. మా చిన్నతనంలో ఆవిడ ఎవరినీ కోపంగా తిట్టడం మేం ఎవ్వరం చూడలేదు.

అసలు ఈ మాస్టర్ షెఫ్ గోలెందుకొచ్చింది అంటే? ఈ మధ్య టీ.వీలు పెట్టినా యూట్యూబ్ లు చూసినా అన్నీ మనసు వికలం అయిపోయే వార్తలే కదా. వంటల ఛానెళ్ళు చూస్తే మనసు కాస్త ప్రశాంతంగా వుంటుందని, స్ట్రీట్ ఫుడ్స్, రాజా రసాయాలూ, మాస్టర్ షెఫ్లూ, ఖానా ఖజానాలూ చూస్తున్నాను.

వీళ్ళ దుంపతెగ అన్ని పురుగులూ, కీచురాళ్ళు సైతం వేయించి, పైన జీడిపప్పుల్లా జల్లుతుంటే, వున్న ఎపిటైట్ పోతోంది. Crickets (క్రికెట్స్) ఆర్ మెంట్ ఫర్ సీజనింగ్" అంటాడు చీపి కళ్ళు వేసుకుని ఓ షెఫ్. ఈ టీమ్ లో అమ్మాయిలూ, అబ్బాయిలూ వేయించిన బఠానీల్లా నమిలి "ఔనను.. అందరికన్నా ఘనుడు. ఆచంట మల్లన్న అని అతన్ని మెచ్చుకోడం. అసలు వీళ్ళకి గుత్తివంకాయ కూరూ, మన దప్పళ్ళం, పులిహోరూ, గారెలూ అల్లం పచ్చడి పెడతే ఏమై పోతారో అంటాను.

మా అబ్బాయి "అమ్మా! ఎవరి ప్రాంతం తిండి వారికి అలవాటు. నువ్వు చెప్పేవి వాళ్ళు తినలేరు" అంటాడు.

నిజమే. మనకి చిన్నతనంలో మన అమ్మమ్మలూ, బామ్మలూ చేసిన వంటలు తలుచుకుంటే ఇప్పటికీ నోట్లో నీళ్ళొస్తాయి. పెరట్లో పొయ్యి వేసి వాటిమీద కళ్ళపెళలాడే ముక్కల పులుసులూ బయట వర్షం పడ్తుంటే, పొగలు కక్కే అన్నంలో కంది పచ్చడి, పచ్చిపులుసు, చిక్కుడుకాయ కూరూ, అప్పటికప్పుడు పచ్చడి లేదంటే, నాలుగు ఉల్లిగడ్డలు, ఎర్రమిరపకాయలూ, చింతపండా వేసి నూరే కారం. ఇవన్నీ ఆడి ఆడి అలిసిపోయివచ్చిన మనకు ఏ ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ ఫుడ్ కన్నా తక్కువ చెప్పండి?

అసలు తిండి పుష్టి అంటే మా మూర్తి మామయ్యదే ఒకసారి అమ్మ "దువ్వారి మూర్తి అన్నయ్య సినిమా తీస్తున్నాడే" అంది అమ్మమ్మతో. ఆ తర్వాత అమ్మ పాటపాడతానని వెళ్ళడం, మూర్తి మావయ్య అమ్మమ్మని "ఆవకాయ పెట్టావా పిన్నీ?" అని అడగడం, ఈవిడ "వచ్చి రెండు ముద్దలు తిని వెళ్ళు మూర్తి" అనడం అన్నీ జరిగిపోయాయి.

అప్పుడు చూసా నేను తిండి పుష్టి అంటే ఏవిటో. అమ్మ అన్నం పెట్టి కొండలా నెయ్యి ధారగా పోస్తుంటే పురిపెడు పట్టాడు. కొంచెం కూడా కిందపడకుండా ఆ నెయ్యి అన్నంలో కలిపాడు. ఆ తర్వాత అమ్మమ్మ ఆవకాయవేస్తోంది. అన్నం పెడదోంది. మొత్తం తను తీస్తున్న సినిమా కథంతా చెప్పూ అడ్డేడు తప్పేలా ఖాళీ చేసాడు. ఒక్కో ముద్దా గుండ్రాయంత సైజు, ఎర్రగా కళ్ళు తిరిగేట్టుంది. అమ్మమ్మ ముద్దపప్పుకి కూడా పప్పు వేయించి, కుంపటిమీద వండినది, పెద్ద సైజు వుండే వడ్డించింది. ఆ తర్వాత "గుమ్మడికాయ ముక్కలేసి పులుసు పెట్టాను మూర్తి" అంది అమ్మమ్మ. అప్పుడు అన్నం అంతా మధ్యలో తవ్వి పెద్ద దొరువులా చేసి, ఆ గుంటనిండా పులుసు పొయ్యమన్నాడు. ఆ ముద్దలు జురుతూ "పులుసు మన ఆంధ్రుల సొత్తు. ఇలా బెల్లం, వుప్పు, కారం వేసి వేరే ప్రాంతం వాళ్ళని పెట్టమను చూద్దాం పిన్నీ" అంటూ ఆ తర్వాత పులుసు కంచం నిండా పోసుకుని తాగేసాడు.

ఆ తర్వాత వాళ్ళావిడ సుబ్బలక్ష్మి చెప్పింది. "ఆయనకి ఎక్కడాపాలో తెలీదు పిన్నీ మీరే ఆపాలి వడ్డించడం" అని.

ఈ కారణానికే ఏమోగానీ ఆ సినిమా నిర్మాణంలోనే ఆగిపోయింది. ముందుకెళ్ళలేదు. అందులో పల్లవి అనే హీరోయిన్ నటించింది. ఆ తర్వాత సీతామాలక్ష్మిలో, తరం మారిందిలో కూడా ఆ పల్లవిని చూసాం. మళ్ళీ తెరమరుగైపోయింది. ఆ విధంగా తిండి పుష్టి వున్నవాళ్ళని నా చిన్నతనంలో నేను చాలామందిని చూసాను. కొంతమంది నానా కంగాళీగా తింటారు. పెద్దపెద్ద ముద్దలు చేసి, కంచంలో ఓ పక్కన పెట్టి మళ్ళీ ఫ్రెష్గా వేరే కూర కలుపుకుంటూ, వెనక వాళ్ళకి అధరవులు వున్నాయో లేవో చూడకుండా, పదార్థం వేస్ట్ చేస్తూ, ప్రతి వస్తువూ, ఆవగింజ దగ్గరనుండీ, పులుసులో ముక్కు దగ్గరనుండీ ఏరిపారేస్తూ, ఖర్మకాలి ఏ ములక్కాడో వేస్తే అవి మన మొహం మీదే కసా పిసా కంచంలో నవిలి వుమ్మి, చెత్తగా తింటారు.

మరికొంతమంది కళాత్మకంగా తింటారు, వారి విస్తరి చూస్తే ముద్దొస్తుంది. కడిగిన విస్తరిలా మెరుస్తూ వుంటుంది. వాళ్ళకి ఎంత కావాలో అంతే వడ్డించుకుంటారు. పొందిగ్గా పప్పు కలిపి, నేతిచుక్క అభిషిక్తం చేసి, ముచ్చటైన ఆవకాయతో చెలిమి చేయించి, ఆ తరువాత కొద్దిగా ఓ పక్కగా మిగిల్చి సిగ్గుపడ్తున్న కొత్త పెళ్ళికూతురిలాంటి ఆ పప్పుని, ముక్కల పులుసుతో చెయ్యి కలిపించి, సప్తపదిలా కాస్తకలిపి, ఇద్దరి మనసులూ ఏకమయ్యాక గదిలోకి పంపినట్లు గుటుక్కున మింగుతారు. వారి ముఖంలో కూడా గొప్ప ప్రశాంతత వుంటుంది. వేరొక రకం మనుషులుంటారు. ఆవేశపడిపోతూ, ముక్కు మీదనుండి చెమటలు కార్చుతూ, యుద్ధభూమిలో శత్రువు మీద పడినట్లు, కూరలాగి బలాత్కారంగా, అన్నంలో కలిపి, దాన్ని పూర్తిగా కలవకముందే, ముద్ద అయిన కాకుండా, అరచెయ్యంతా అంటించుకుని, ఆ అన్నం మొత్తం అద్ది నోట్లో ఇంజన్లో రైలు బొగ్గు వేసినట్లు తోస్తూ "నీళ్ళు...నీళ్ళు" అని అరుస్తూ తినడం ఆపకుండానే మాట్లాడుతూ "ఏవయ్యా ఇంకొంచెం పప్పువెయ్యి దానిలోకి నెయ్యి అందుకో. ఇక్కడ ఇక్కడ" అంటూ, అరుస్తూ, టేబుల్ మీద గ్లాసుతో కొడ్తూ నీళ్ళకోసం, ముక్కు నోటా కుక్కుకుంటూ ఇలాంటి వాళ్ళని సాధారణంగా ఉచిత భోజన సత్రాలలో, పెళ్ళిళ్ళ బంతులలో చూస్తూంటాం. మధ్య మధ్యలో ఎవరైనా గమనిస్తున్నారా అని దొంగ చూపులు చూస్తుంటారు.

ఎందుకో ఆత్రంగా, రైలు వెళ్ళిపోతోంది. అందుకోవాలన్నట్లు తింటుంటారు. అదే గురుద్వారాలో అదే గొప్ప సంస్కారంగా వాళ్ళు వేసిన రొట్టె తుంచుకుని పప్పు స్పూన్తో తింటూ, చెయ్యి మాతీ చేసుకోకుండా తింటూ కనిపిస్తారు నార్ ఇండియన్స్. భోజనం చెయ్యడం పిల్లలకి చిన్నతనం నుండే తల్లులు నేర్పాలి. మన ఇళ్ళల్లో పిల్లలకి గారాబం చేసి, వాళ్ళు అది తినరు. ఇలా అయితే తినరు. అని ఎన్నో ఆరోగ్యమైన కూరగాయలూ, పెరుగు నెయ్యి పెట్టకపోవడం. "ఉల్లిపాయల వాడు తినడు" అని సెపరేట్గా చెయ్యడం "ఆకు కూరలు అసలు దగ్గరికే రానివ్వడు" అని వేరే కూర చెయ్యడం. ఇవన్నీ ఆ కూరలు రుచిగా చేసి పెట్టలేని తల్లి వంటని పట్టిస్తాయి. లేదా

ఓపిగ్గా వాటిగురించి వాళ్ళకి ఆసక్తికలిగేలా చెప్పలేని ఆశక్తిని చూపిస్తాయి. నా పిల్లల చిన్నతనంలో వాళ్ళు "కాకరకాయ చేదు.. తినం" అంటే, నేను "కాకరకాయా కొత్త కోడలూ" అని కథలో అత్తగారు ఎలా కోడల్ని కాకరకాయ తిననివ్వలేదో, కాకరపాదుకి రోజూ ఎలా కాపు పెట్టిందో ఓ రోజున మొగుడు విస్తరికింద దాచిన కాకరకాయ ముక్కతని ఆ కోడలు అత్తగారు ఊరు వెళ్ళినప్పుడు "పాదునుండి కాకరకాయలన్నీ కోసుకుని, ఎర్రగా కరకరా వేయించుకుని, ఉప్పుకారం వేసుకుని, ఒక్క ముక్క వదిలిపెట్టుకుండా తినేసింది" అని చెప్పంటే వీళ్ళు "నాకు కావాలి కాకరకాయ కూర... నాకు కావాలి" అని తినోసాళ్ళు. ఇప్పటికీ వాళ్ళకి ఆ కథా, కూరా రెండు చాలా ఇష్టం. ఈ కూర తినమూ, అది తినమూ అని లేకుండా అన్నీ అలవాటు చెయ్యాలి.

ఇంక కొద్దిమంది వడ్డిస్తుంటే "బాబోయ్...బాబోయ్" అంటూ అక్కడేదో వాళ్ళు హత్యలు చేస్తున్నట్లు, భోజనం వడ్డిస్తుంటే, ఆకుమీద బోర్లా పడిపోతూ, "వడ్డు వడ్డు" అని బలాత్కారం చేస్తున్నట్లుగా, భీతావహంగా అరుస్తూ, తమకి వడ్డించనీయరూ, వారి పక్కవాళ్ళకి వడ్డించనీయరు.. ఎందుకో అంత భయం. ఇంక పెరుగన్నం తినేటప్పుడూ కొంతమందిని మనం సభల్లో, జనం మధ్య చూడలేము, లొట్టలేసుకుంటూ, జుర్రుకుంటూ, ముక్కకి అంటించుకుని, మోచేతులనుండి కారుతూ, గజ ఈతగాళ్ళలా అటువాళ్ళకి ఇటు వాళ్ళకి మోచేతులు తగిలిస్తూ, ఉదేకపడిపోతూ తింటారు.

పాపం మా చిన్నప్పుడు నేను సందానీ నానమ్మని "సందానీ వున్నాడా?" అని అడగడానికి వెళ్ళి, ఏదో తింటోంది పెద్దావిడ, అది అయ్యక అడుగుదాం అని ఆగేదాన్ని.. గంట అయినా ఆవిడ అలా నోరు తాటిస్తూనే వుండేది. సందానీకి ఈ విషయం చెపితే, కిందపడి నవ్వి "నీకీ తెలివితేదు. ఆమెకీ పళ్ళు లేవు. నోరు అట్లా వూగిపోతూ ఉంటాయి. ఇంటి చత్తుకీ, కింద నేలకీ గోడలు వుంటే ఇల్లు నిలబడతయ్. గోడలు లేకుంటే? ఇట్లాగే అవుతయ్" అని నాకు సంజాయిించాడు. ఆవిడ చేతిలో కలబందాలో వక్కలు దంపి, తింటూ వుండేది. నాకూ పెద్ద వయసులో పళ్ళు ఊడిపోతాయని తెలిసి నేను ఎంతో ఏడ్చాను. జంతికలూ, జామకాయలూ ఎలా తినాలి నేను అప్పుడని?

ఇంకా కొంతమంది భయంకరమైన శబ్దాలు చేస్తూ లొట్టలు వేస్తూ తింటున్న ప్రతి అధరువునీ "ఆహా!...బావుంది. గోంగూరలో కారం సరిగ్గా వుంది. ఆ పెరుగుపచ్చడి పుల్లగా బాగా కుదిరింది. బంగాళదుంప ఇంకొంచెం ఎర్రగా వేగాల్సింది" అని రన్నింగ్ కామెంట్లీ చెప్తూ తినేవాళ్ళుంటారు. మరి కొంతమంది మొహం చిటమటా పెట్టుకుని, చారెడు మెంతులు వేయించి మొహం మీద పోసినట్లు, ధుమధుమలాడ్తూ "ఇంక చాలు. చెప్పాగా వద్దని. ఇదేవిటిలా చచ్చింది? పప్పా? ఇంకాస్త వేసి తగలడు. కూరా? నీ శ్రాద్ధంలా వుంది. మజ్జిగ వేసి తగలడు. అందులోకి ఉప్పు తగలయ్. పచ్చడి నీ పాడెలా వుంది" అని పెళ్ళాలని తిడ్తూ తినడం నా కళ్ళారా చూసా. ఇంకో ప్రముఖుడి తండ్రి అయితే, అన్నానికి కూర్చుంటే ఆ పెళ్ళానికి గుండెలు గుబగుబలాడేవిట. ఎప్పుడు ఆ కంచం విసిరేస్తాడో. పెరుగన్నం మొహానికి పులిమేస్తాడో, వేడి వేడి టీ మొహం మీద పోస్తాడో? నచ్చక.. అని. ఆ మూర్ఖత్వాలు ఇప్పటి జనరేషన్లో లేవు లెండి. కానీ వండడం వడ్డించడం తినడం ఇవి మూడూ కళ్ళలే.

చిన్నతనంలో ఆరుబయట ఆడ్తున్నప్పుడు ఓ ఇంట్లోనుండి మినపరొట్టి కాలుస్తున్న వాసన, ఇంకో ఇంటినుండి గోంగూర పచ్చడిలో వెల్లుల్లి పాయలు వేయించి వేస్తున్న వాసన. మంచి చారు ఘుమఘుమలు, బంగాళ దుంపలవేపుడు వేగుతున్న వాసన. ఇలా మా పిల్లలకి ఇంటిమీదా, అన్నం మీదా ధ్యాస మళ్ళేట్లు చేసేవి.

చిన్నప్పుడు భవానీ వాళ్ళింటికి వెళ్ళే, ఆవిడ పెద్ద ఇత్తడి గిన్నెలో అన్నం నాలుగు భాగాలుగా చేసి ఆవిడకీ, భర్తకీ, ఇద్దరు పిల్లలకీ వడ్డించి, వండిన కూరకూడా అలాగే వడ్డించి, గిన్నెలు అవతల జరిపేసేసింది. నాకు అంత అన్నం తినడం చూస్తే ఆశ్చర్యంగా వుండేది. కానీ వాళ్ళు పనులూ అలాగే చేసేవారు. ఆవిడ చింతపండు పచ్చడి నూరుతుంటే, చూస్తుంటేనే నోట్లో నీళ్ళు వూరేవి. అలాగే ఆవిడ ఉసిరికాయ పచ్చడన్నం కలుపుకుని తింటుంటే, ఇంటికి పరిగెత్తుకొచ్చి "నాకు ఉసిరికాయ పచ్చడేసి అన్నం పెట్టు" అనడం నాకు జ్ఞాపకం వుంది.

ఇప్పటి పెళ్ళిళ్ళలో మళ్ళీ రోళ్ళూ, రోకళ్ళూ, తిరగళ్ళూ చూపిస్తూ బఫేలలో, కుంపట్లు మీద అప్పడాలు కాల్చడం, వెల్లుల్లి కారంపొడి, కంది పచ్చడి, పచ్చిపులుసూ, ఉలవచారు అందులోకి మీగడ పెట్టడం. మళ్ళీ వెనకటిరోజులు గుర్తు చేస్తున్నారు.

భోజనం అంటే తిండి. బతకడానికి అని కొంతమంది ఉద్దేశం. కానీ మన సంస్కృతి, మన చరిత్ర.. మన సంపద.. రేపటి తరాలకి మనం ఇచ్చే మంచి సంస్కారపు బహుమతి అని నా ఉద్దేశం.

ఎంత చేసావనికాదు. ఎలా చేసావు? ఎదుటివాళ్ళు ఎంత ఆస్వాదించారన్నది ముఖ్యం. 'ఆహా ఏమి రుచి?' అనిపించని కూడు కంచంనిండా వున్నా ఏం లాభం?

Post your comments

https://www.youtube.com/watch?v=ERaaX_luIS4